

H O G E R O P

Het draaihek staat stil, de ijsvloer is gesmolten, onze schaatsen kunnen in het vet. Samen kijken we in deze clubkrant terug en vooruit. Leer hoe het is om deel te nemen aan de Family & Friends wedstrijd. Hoe schaatsfamilies van verschillende clubs samen kwamen in Collalbo. Lees het verslag van de Women Cup, de enige women-only wedstrijd van Nederlands waarmee we de wedstrijd-drempel voor vrouwen proberen te beslechten, en het het verhaal achter de veilige shorttrack schaatshelm. Herleef de afsluiting van het seizoen en maak je op voor de zomer via wekelijkse trainingen of de eenmalige kano clinic.

Women-only ❄️ Samen is goud waard

❄️ **Een veilige shorttrack helm** ❄️ **Dé wedstrijd van de winter**

❄️ **Met de papelel ingegoten** ❄️ **Het roer om** ❄️

Ijsbaan dicht, wij gaan door

Clubkampioen 2025 Hille Steenhuis krijgt haar beker uitgereikt door de donderdag trainingsgroep

Women-only

Zaterdag 8 februari 2025: een koude maar bijzonder aangename dag voor de 21e editie van de Hogerop Womencup, de jaarlijkse women-only wedstrijd voor vrouwen. Ook dit jaar stonden er enthousiaste deelnemers aan de start, klaar om alles te geven op de 500 en 1000 meter.

Rechtsonder links:

De winnaressen van de
Hogerop Womencup 2025

Wieke Olde Hanter
Mirte Maijenburg
Alessandra Primavera

Rechtsonder midden:

De winnaressen van de
Hogerop Womencup Light

Janet van Eyk-de Jong
Marije Beerendonk
Nienke van der Zee

Rechtsonder rechts:

De winnaressen van de
Hogerop Womencup Mini

Sterre van Assenbergh
Devi Koerse
Marit de Jong

De omstandigheden op de Jaap Edenbaan waren ideaal! Geweldig ijs, perfecte temperatuur, nauwelijks wind, toegewijde vrijwilligers (m/v) en 58 enthousiaste rijdsters. Kortom, alles om er een topwedstrijd te maken. Onder de vertrouwde lichtmast, met het logo van de Jaap Edenbaan, werd de gezamenlijke warming-up gehouden, dit onder bezielende leiding van Claudia.

Het startschot klonk voor de deelnemers van de Hogerop Womencup mini, meiden tussen de 15 en 18 jaar. Hun passie om het beste uit jezelf te halen was zichtbaar en onder luide aanmoedigen van de meegereisde supporters haalden ze het onderste uit de kan. Voor de dames die hun eerste wedstrijd zouden rijden, een mooi moment om nog even de kunst af te kijken voordat hun eigen startschot zou klinken. De startster van dienst was geduldig, wat resulteerde in weinig valse starts. De goed gehumeurde hulpstarters hielden goed zicht op de juiste kleuren bandjes op de rechterbovenarm van de deelnemers.

Na de snelle en spannende 500 meter was er een korte pauze, inclusief de welbekende warme chocolademelk met slagroom. Het wedstrijdsecretariaat was druk in de weer met het opstellen van het klassement, dat de basis vormt voor

de indeling van de deelnemers in twee groepen. Deze groepen streden op de 1000 meter voor een topklassering in het klassement en de felbegeerde Hogerop Womencup en de Hogerop Womencup Light. In beide categorieën was er, net als bij de Hogerop Womencup mini, een spannende strijd. Een avond vol passie, strijd, persoonlijke overwinningen en soms een teleurstelling. De bijna perfecte omstandigheden, samen met de focus en de trainingen, zorgden ervoor dat veel deelnemers hun persoonlijke records wisten te verbeteren.

De avond werd afgesloten in de 'Panorama Bar' van Café Jaap. Waar de winnaressen onder luid applaus werden gehuldigd. De gezellige sfeer, het delen van verhalen en de sportieve prestaties maakten

de afsluiting van de Hogerop Womencup weer bijzonder, en een moment om te koesteren.

Een wedstrijd als deze, de enige in zijn soort in Nederland, is natuurlijk niet mogelijk zonder de bijdrage van alle vrijwilligers waarvoor onze dank. Daarnaast zijn we onze sponsors Café Jaap (chocolademelk & Panorama Bar) en Watermansport (aanmoedigingsprijzen) zeer dankbaar.

Alle deelnemers willen we ook bedanken, zonder jullie en jullie enthousiasme kan de Hogerop Womencup niet bestaan. We kijken nu al uit naar 2026 en hopen jullie dan weer te zien!

Sportieve groeten van
Carin, Claudia, Heidi, Ineke,
Ingeborg, Roos

Het is zondagavond, enkele dagen voor kerst. De dweilmachine rijdt haar laatste ronde. De blokjes worden gelegd. De starter maakt zich klaar. Nog enkele minuten en de jaarlijkse Family & Friends wedstrijd, dé mogelijkheid voor KNSB licentiehouders om te rijden tegen een vriend of familielid zonder licentie, begint.

Zoals bij alle wedstrijden, marathon en langebaan, is Hogerop ook deze avond van de partij. In het aquarium zit Maurits Homan (52) knus kletsend met zijn dochter Dieuwke (14) op zijn schoot. Zij heeft net een PR gereden op de 100m, net 9 honderdsten langzamer dan haar vader. Maurits fronst. Hij lijkt bijna meer opgelucht dan trots. 'Als ik mijn vader versla, gaan we naar Collalbo,' zegt Dieuwke met een twinkeling in haar ogen alsof ze weet dat het een kwestie van tijd is. Maurits bekrachtigt dit vermoeden. 'Misschien blijf ik dit seizoen nog voor, maar dan is het zo ver. Trakteer ik en gaan we gezellig samen schaatsen in Italië.'

Maurits omschrijft daarmee precies de bijzondere mix van competitie en liefdevol samen zijn die deze avond in de lucht.

Ook Robert Bosma (59) geeft er blijk van. Hij helpt zijn dochter Abby (10) zich klaar te maken voor de start, maar houdt zich niet in zodra het schot valt. Abby's helm met kattenoren passen bij haar mindset, ze laat zich niet kisten. Met een grote glimlach stapt ze van de baan. 'Volgend jaar wil ik op les pap.'

Wieke Heideman (40) legt het op de 100m af tegen haar zoon Arthur (11). 'Ik leek wel een tanker,' verzucht ze. 'De souplesse waarmee Arthur startte, dat beentempo! Gelukkig lukte het me op de 500 en 700m om hem nipt achter me te houden. De rivaliteit heeft ons beide mooie PRs gegeven. Ik heb een nieuwe missie; mijn beentempo omhoog.'

'Nou, ik heb het opgegeven,' biecht Ilze Joon-Lutz (41) op. 'Onze Kees (11) gaat als een speer. Hij reed 51.67

Samen

is goud waard

op de 500m! Op alle afstanden maak ik een diepe buiging. Ik dook de laatste bocht in toen Kees bijna de 500m finish passeerde. Ik leek stil te staan,' zegt ze enigszins gefrustreerd. Maar ze herpakt zich direct. 'Ik heb besloten om hier volop van te genieten. Dit samen doen, dat is goud waard.'

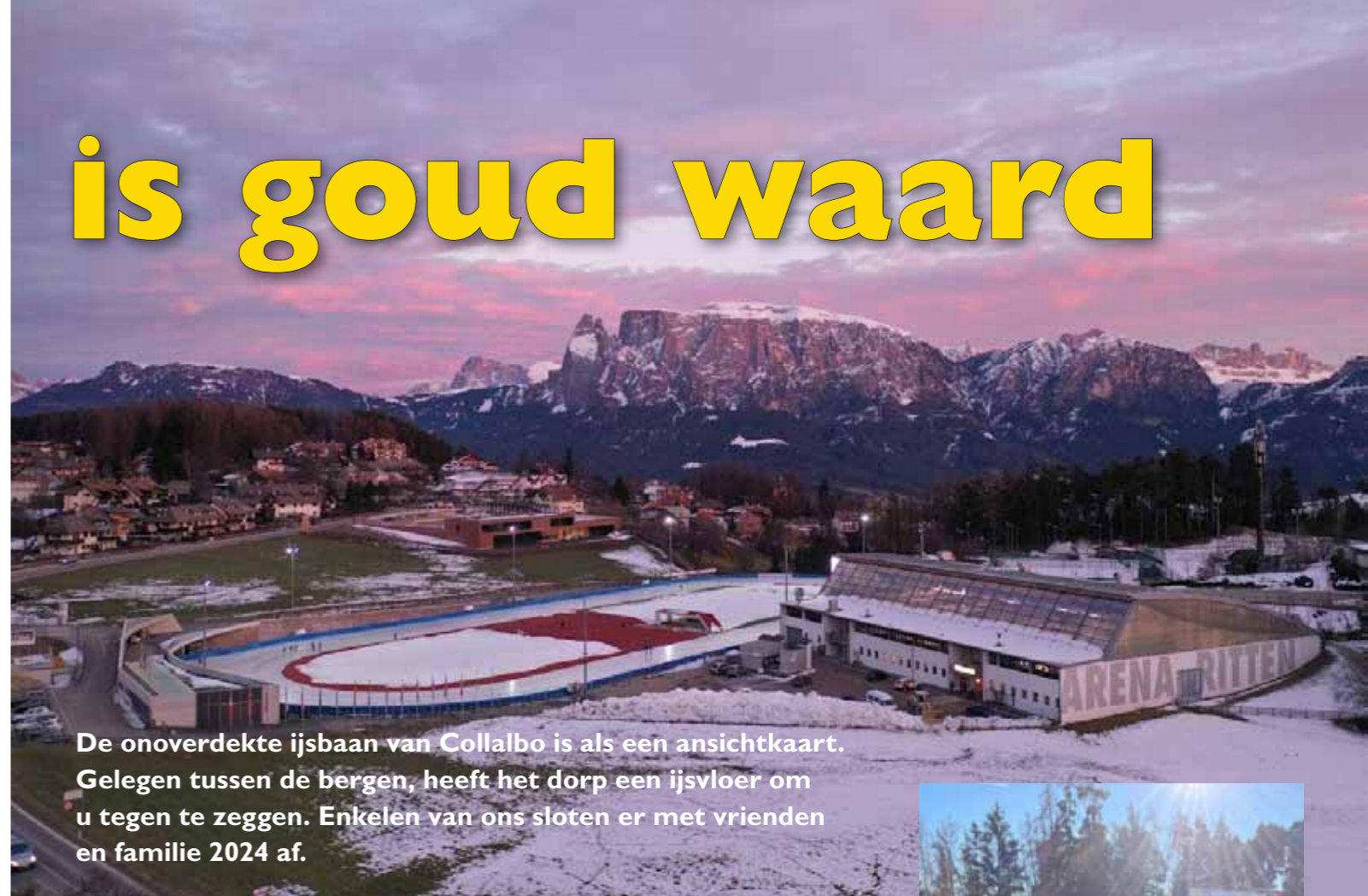
Bij Bastiaan (11) en Stijn van den Heuvel (45) is aan de keukentafel de wedstrijd voorgesproken. 'We zijn beiden behoorlijk competitief. "We houden niet in," was onze gezamenlijk besluit,' vertelt Stijn. 'Tegen mijn vader rijden, is anders,' zegt Bastiaan die vaker wedstrijden rijdt. 'Het maakte deze avond extra leuk.'

De onoverdekte ijsbaan van Collalbo is als een ansichtkaart. Gelegen tussen de bergen, heeft het dorp een ijsvloer om u tegen te zeggen. Enkelen van ons sloten er met vrienden en familie 2024 af.

Al een paar jaar trekt een aantal gezinnen tijdens de kerstvakantie naar Italië. Naar eigen behoefte, sluiten er door de jaren mensen aan. Een organische groep van leden van Hogerop, HCA en ZKITZ. En zo komt het dat vaders, moeders en kinderen uit de regio Amsterdam de ijsbaan, waar vaak geen kip te bekennen is, gebruiken.

Alhoewel, geen kip... de profteams trainen er graag. Zo ook Davide Ghiotto, die voor onze neus een officieus wereldrecord 10km reed en Martina Sáblíková die met onze dames de kleedkamer deelde.

Waar BGA jaarlijks de Family & Friends wedstrijd regelt, is deze vakantie een voorbeeld van hoeveel er mogelijk is op eigen initiatief. Naast lekker trainen, werd er o.a. geskied, een ijshockeywedstrijd bezocht en lukte het zelfs om een wedstrijd te organiseren. En zo keerden we met mooie herinneringen én goede benen huiswaarts, waar al snel persoonlijke records werden aangescherpt.

Een veilige shorttrack helm

Sinds het begin van dit seizoen heeft de oplettende kijker naar shorttrackwedstrijden de zussen Velzeboer met een afwijkende helm zien rijden. Een helm met een vizier dat het gezicht beschermt. En laat Leon Zautsen, prominent lid van Hogerop, mede-uitvinder van deze helm zijn. Reden genoeg voor een interview. Een interview waarin we wat meer over Leon zelf te weten komen.

Plaats van handeling: de Jaap. Waar anders? Om Leon aan het praten te krijgen staan er ook twee Affligem Blonds op tafel. Eén is voor de interviewer, wiens dagelijks werk dit ook niet is.

Je bent opgegroeid in Limburg, niet echt een schaatsprovincie. Ja, in Nuth, om precies te zijn. En ik ben – ondanks dat ik Limburger ben – als kind gaan schaatsen. Iedere vrijdagavond op de ijshockeybaan. Dat was, als het geen carnaval was, de enige manier om leuke meisjes tegen het lijf te lopen.

Was je als kind ook al een uitvinder? Een Willie Wortel? Als kind was ik zeker niet de hele dag “aan het uitvinden”. Ik hield van knutselen en sleutelen, bijvoorbeeld aan m’n racefiets. Handig was ik als kind al wel, al zeg ik het zelf.

Op enig moment ben je uit Limburg vertrokken. Klopt, naar Delft, om werktuigbouwkunde te studeren. Als één van de weinigen uit mijn contreien. Sommige van Limburgse vrienden vonden dat maar raar. “Waarom doe je dat? Je hebt hier toch alles in ons schone Limburg?” Toch gedaan. Maar m’n studie vlotte niet. Ik kan aardig saxofon spelen en wilde misschien wel liever naar het conservatorium. Het werd uiteindelijk toch industrieel ontwerpen.

Ik ontwerp op twee manieren: ik bedenk oplossingen voor problemen die ik zelf zie; en ik ontwerp in opdracht van anderen om een probleem dat zij hebben op te lossen. Ik zie mezelf meer als ontwerper, bedenker van oplossingen, dan als uitvinder.

Op welke uitvindingen, herstel, bedensels ben je het meest trots? Ik heb toen mijn dochter Guusje klein was een houten stepje ontworpen waar ze niet zo snel mee viel. Ze heeft daar prima mee leren lopen. En inmiddels schaatst ze ook goed. Haar PR’s zijn scherper dan die van mij.

Verder moet ik toch ook mijn Lampy noemen. Lampy is verlichting voor de racefiets. Ik heb al best veel Lampy’s verkocht. Dat hadden er meer kunnen zijn. Maar het aan de

man brengen van de spullen die ik ontwerp vind ik nou net niet het leukste gedeelte van mijn werk. Eigenlijk zou ik daar iemand voor moeten hebben. Maar ja, wie?

Je verhalen worden wel steeds langer Leon; dit interview ging eigenlijk over de nieuwe veilige shorttrackhelm. Hoe ben jij dit project betrokken geraakt? Mark Velzeboer, de vader van shorttrack wereldtoppers Michelle en Xandra Velzeboer, is altijd op zoek naar manieren om de shorttracksport veiliger te maken. Dat heeft een achtergrond. Zijn zus Monique is in 1991 een keer tegen de boarding geklapt met een dwarslaesie tot gevolg. Daar wil Mark zijn dochters voor behoeden. Zo zie je de zussen als enige met een snijvaste kraag rijden. Die Mark Velzeboer dus, heeft in eerste instantie Diederik van der Steen van de firma Skatetec gevraagd een nieuwe veilige shorttrackhelm te ontwerpen. En Diederik kwam weer bij mij terecht.

Wat maakt de helm veiliger dan andere helmen? Het vizier. En eerlijk is eerlijk, het vizier is een idee van Mark. Daarom vind ik ook niet erg dat Mark in perspublicaties “de bedenker” van de veilige schaatshelm wordt genoemd en niet ik. Ik ben wel degene die het vizier heeft ontwikkeld. De grote uitdaging daarbij was en is dat het vizier bij valpartijen moet blijven zitten en niet van de helm afvliegt of kapot gaat. Tegelijkertijd moet het

vizier wel makkelijk afneembaar zijn. Dat lukt steeds beter.

Voordat ermee gereden mag worden moet de ISU haar goedkeuring aan zo’n helm met vizier, toch? Dat klopt en dat was nog een heel gedoe. Er waren nog geen regels voor een helm met een demontabel vizier. Maar na een geslaagde test in de VS en flink wat gelobby van Mark binnen de ISU is de helm goedgekeurd.

Waren de zussen Velzeboer positief na de eerste wedstrijden? Jazeker. In het begin was het nog even wennen, maar al snel waren de zussen – hele leuke meiden trouwens – tevreden met de helm. Het vizier is trouwens wel twee keer afgevallen tijdens wedstrijden. Dan wordt er onmiddellijk druk geappt in het appgroepje tussen Mark, Diederik en mij. We werken continu aan verdere verbeteringen van de helm met vizier.

Toch zie ik behalve de Velzeboers niemand rijden met die helm Leon, hoe komt dat? Dan moet je beter kijken. De Koreaanse Hongaar Moon Wonjun en het nieuwe Canadese shorttrackfenomeen William Dandjinou rijden er ook mee. Voor veel rijders is de helm net te laat geïntroduceerd om er dit seizoen al mee te kunnen rijden. Ik ga ervan uit je ‘m volgend jaar veel meer gaat zien.

Hou je er dan zelf ook nog wat aan over? Ik krijg per verkochte helm royalties.

Dat wordt dan in zo’n kleine sport geen vetpot Leon. Daar is ‘t me ook niet om te doen. Nederland heeft ongeveer 600 actieve shorttrackers. In de hele wereld zo’n twaalfduizend. Als iedereen nou onze helm opzet, zou het aardig opschieten met de inkomsten.

Het langebaan schaatsen is een grotere sport. Is de helm ook geschikt voor de langebaan? Gaan we ‘m hier op de Jaap Edenbaan ook zien? Het zou kunnen. Maar er zijn tot nu toe wel wat klachten van rijders die ‘m gedurende langere inspanningen opzetten. Het ademt dan net iets minder lekker, ondanks de gaten in het vizier.

Slotvraag Leon: staan er nog andere projecten op stapel? Om te beginnen is de ontwikkeling van de shorttrackhelm zoals ik al zei een ongoing proces. We blijven werken aan verbeteringen. Ik doe thuis testen door van boven zware dingen op het vizier van de helm te gooien. De bedoeling is dan dat het vizier blijft zitten. Verder ben ik bezig met een versie van Lampy die aan het stuur van een mountainbike gemonteerd kan worden. Je zult mij dus komende jaren nog wel even in mijn Lampy-outfit over de Jaap Edenbaan zien rijden.

Dé wedstrijd van de winter

Op zondag 9 maart werd dé wedstrijd van de winter verreden. Onze traditionele seizoen afsluiter; het clubkampioenschap. De avond waarop gestreden wordt om de felbegeerde deegroller met hamer-basis. Bij ons geen wedstrijd zonder dat er iets geleerd kan worden. De evenementencommissie kwam met een pracht programma.

Het is tropisch warm in de panorama bar als gastspreker **Rick van der Hoorn** start met zijn uitleg over de verschillende schaatsen. Na een korte warming up over de vaste schaats, neemt Rick de dertig aanwezigen mee in de klapschaats.

‘Als een klant in mijn winkel naar de wand met schaatsen kijkt, kijk ik naar diens voeten. Die bepalen welke schaatsen bij iemand past,’ vertelt Rick waarna hij de verschillende schoenen bespreekt. ‘Verschillende merken hebben juist een smalle of brede leest. Dus pas en voel altijd de schaats voordat je koopt.’

Rick voelt de vraag aan die in de ruimte hangt. ‘Iedereen kan ervoor kiezen, maar een custom made schoen is vooral nodig als je bijvoorbeeld een hele brede voet hebt. Maar custom made is geen garantie dat je van je troubles af bent. Soms blijft het een kwestie van veel en vaak sleutelen.’ Waarna hij ons door de verschillende schoenen op maat spreekt plus de buizen en wat het effect is van aluminium en staal.

Hoe harder het staal, hoe harder het roest. Voorkom roestende ijzers. Spray na iedere slijpbeurt je ijzers in met teflon spray (WD40). Berg ze zomers op een droge plek op met een oude krant er omheen.

Na een korte pauze vertelt Hogerop-er **Michel Regoor** ons over zijn uit de hand gelopen hobby; het maken van zijn eigen schaats schoen. Hij toont foto's van iedere stap in het proces; van gipsen voetafdruk, het leerspannen en uiteindelijk aflakken van de schoen. Zijn eerste en laatste schoenen gaan de zaal rond. ‘Van afdruk tot schoen duurt 20 uur, als je het mij vraagt. Volgens mij vrouw duurt het 3x zo lang.’

Na de presentaties is het tijd voor avondeten en een drankje om de opkomende **zenuwen** te bedwingen. De wedstrijd staat op het punt te beginnen. Het verslaan van jezelf in een mooi duel met je tegenstander. Maanden is er getraind. Geen kans overgeslagen een start te oefenen, en nu, terwijl de dweilmachine zoemend zijn laatste rondjes rijdt, is het moment daar. De veters aangesnoerd, bandje om de arm, nog een keer de startlijst checken en hop de baan op, inrijden.

Je naam wordt omgeroepen. Daar sta je dan met wiebelende knieën voor de streep. De wereld om je

heen wordt achtergrond ruis. Je hart klopt in je keel. Trillend buig je door je benen. Piep. Weg ben je. De eerste stappen gaan redelijk, snel over in de slag. **Ruth** coacht, maar geen tijd om te vragen wat. De bocht houdt je net. Diep zitten, niet naar achter trappen. Focus. De finish is in zicht. Armen los, of juist niet. Wat was het nou? Toch maar los. Stoppen na de finish, niet ervoor.

Het is gelukt. Je naam schalt door de luidsprekers. Happend naar zuurstof registreer je half je eindtijd. Mens wat is dat zwaar. En mooi! Een PR? Wie weet. Misschien wel clubkampioen? Snel de JAAP in. Binnen is het gezellig druk. Terwijl de **jury** de rekensom maakt waarmee heren, dames en 60+ gelijke kansen krijgen, vliegen er grote verhalen over tafel. Met alle plannen die er gesmeed worden, rijden we in '25-'26 nog sneller.

Voor de prijsuitreiking zet Ingeborg de hulptroepen met naam en toenaam in het zonnetje. Zonder hen was er geen wedstrijd. Daarna roept **Ingeborg** de namen voor de

prijzen, foto's worden genomen, handen geschud. Maar wat blijkt de volgende dag? Juryleden zijn mensen. Er is een rekenfout gemaakt. **Hille Steenhuis** is clubkampioen, gevolgd door Maarten Quist en Yvonne Simis. Een paar dagen later krijgt Hille de bokaal overhandigt. ‘Nu nog een plekje in huis vinden,’ zegt ze met een winnaarsglimlach op haar gezicht.

Met de paplepel ingegoten

Naast schaatsen, hebben leden ook andere sportliefdes. Robert Gerritsen, Bram Brandjes en Sandra Brandjes houden van kanoën.

Die liefde delen ze graag met ons tijdens de kano clinic 14 juli aanstaande. We spraken broer en zus Brandjes, bij wie kanoën met de paplepel is ingegoten.

‘Wij zijn een echte kano familie. Iedere vakantie ging de kano mee,’ vertelt Bram die als kleuter al kanode. ‘Zodra je stabiel kan zitten en lopen, kan je kanoën. En dus zette onze ouders ons al vroeg in de kano,’ vult Sandra lachend aan. ‘Hun liefde voor het kanoën is op ons overgeslagen.’

Vele uren in de boot, gecombineerd met passie en talent, maakte het voor hen beiden mogelijk om deel te nemen aan NKs, EKs, WKs en Wereldbekerwedstrijden. ‘Kanowedstrijden gaan anders dan schaatswedstrijden,’ legt Sandra uit. ‘Je vaart verschillende series. De snelsten gaan door naar de volgende ronde. In de finale varen 9 kano’s zij aan zij de beslissende race.’ De twinkeling in d’r ogen verraadt Sandra’s liefde voor de sport.

‘Is de wedstrijd in de buurt, dan gaat de boot op de auto. Maar ga je naar Moskou, en wil je in je eigen boot varen, dan lukt dat niet. Dus gaat de kano dan in een container op transport,’ vertelt Bram. ‘Dat vraagt om los te laten. Je weet niet wat er onderweg gebeurt. Op al het materiaal, maar vooral met de wedstrijdtrusting ben je voorzichtig. De kano waarin je traint die slijt, daar zitten butsen in. De wedstrijdkano die is helemaal netjes en strak. Als een geslepen schaats, met de perfecte ronding.’

‘Kanoën is een technische sport. Je ziet alleen de rotatie van het bovenlijf, maar kanoën doe je met heel je lichaam,’ zegt Sandra terwijl ze volautomatisch de beweging voordoet. ‘Het is een bewegingsketen die begint bij de voeten. Deze zetten zich als het ware af tegen een plankje in de punt van de boot. Daardoor maken je benen een soort draaiende fietsbeweging, waardoor je heup draait, wat een grotere draaibeweging van het bovenlijf mogelijk maakt. Hierdoor kan je met meer kracht varen.’ Bram knikt bevestigend. ‘Ook bij deze sport is **core stability** belangrijk, want veel kracht komt uit de romp. Dus als je na het kanoën last van je armen hebt, dan doe je het niet goed,’ grinnikt hij.

Na enkele verhalen over barre omstandigheden tijdens een open water wedstrijd van Sandra in Denemarken en Bram zijn recente NK gouden plak op de 200m en zijn tweede plaats op de 500m. ‘Ja, ik vaar nog steeds wedstrijden. Bij de senioren, ondanks dat mijn leeftijd me tot master heeft gepromoveerd. Ik kan het nog niet los laten,’ biecht Bram op. ‘Ik wel hoor. Als het minder dan 25 graden is, vaar ik niet meer,’ lacht Sandra.

Als we hun vragen naar het mooiste moment, geven beiden voorbeelden hoe schoonheid in de kleine momenten zit. ‘Zo aan het einde van een zomerse dag een rondje door de polder terwijl je de zon onder ziet gaan. Wind stil en helemaal glad water.’ Het heeft iets magisch voor Sandra. ‘Of juist in de winter,’ vult Bram aan. ‘Vroeg in de ochtend. Het dauw op de weilanden. Met de boot door het flinterdunne ijslaagje varen. Dat is puur genieten.’

Wil jij ook genieten op het water of juist de basisbeginselen van de techniek leren? Schrijf je dan in voor onze eenmalige **kano clinic**.

Wanneer Zaterdag 14 juni 13:00 – 18:30

Waar Kanovereniging Viking, Vikingpad 40, Amsterdam

Wat Eenmalige kano clinic voor Hogerop leden. Leer de basisbeginselen van kanoën, ontvang techniek tips en korte tocht. Geniet samen van een ontspannen middag op het water.

We sluiten de dag af met een gezamenlijke barbecue. Inschrijving via dit formulier: <https://ap.lc/UaGzQ>. Kosten: €5,- per persoon, bij deelname aan de BBQ

WERELD KAMPIOEN ALLROUND PUNTEN

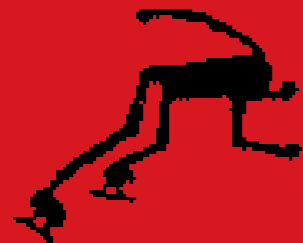
Caroline van Rees heeft haar seizoen een unieke gouden glas gegeven. Sinds 20 maart mag ze zichzelf wereldkampioen all round punten (224,948) in de categorie Dames 65+ noemen. **WERELD-kampioen.** Fantastisch!

‘Het was een grote verrassing,’ vertelt Caroline met een glimlach van oor tot oor terwijl de inkt op de oorkonde die de prestatie bevestigt amper droog is. ‘Ik wist wel van wereldrecords afstanden voor masters, die vond je ook wel op sites, maar allround voor masters kende ik niet.’

Ze geeft eerlijk toe dat vier afstanden rijden in twee dagen zwaar was. ‘Vooral op dag twee. Toen had ik krap 5 kwartier rust tussen 1500m en 5000m. Maar die laatste ging heel goed. Ik reed super vlak en kon de laatste 2 ronden nog versnellen. Ben ik toch een stayer,’ grapt ze. ‘Mijn persoonlijke records op de 500m en 5000m, daar ben ik ook trots op.’

En wij zijn trots op haar. Van harte gefeliciteerd Caroline!

‘Zoals je hebt kunnen lezen in de lustrum krant, is onze club ontstaan vanuit een spontaan idee,’ zegt bestuurslid Ingeborg Lang. ‘Vele andere sportieve initiatieven hebben sindsdien onze club gesierd. Blijf alsjeblieft komen met je ideeën. Pak direct met elkaar de handschoen op en/of check bij mij. Dan onderzoek ik hoe we dit vanuit het bestuur kunnen ondersteunen.’

**HELP ONZE WEBSITE
VERBETEREN**
**Vind je webdesign,
gebruiksvriendelijkheid
en technische
verbeteringen leuk?**
**Dan zoeken we jouw hulp
om onze website naar een
hoger niveau te tillen.**
**Je krijgt de vrijheid om de
boel op de schop te gooien.**
Lijkt het je wat?
**Neem contact op met
Wouter van Bommel via
secretaris.hogerop@
gmail.com.**

Yvonne Simis veroverde de tweede plaats bij de Wintertriathlon in Groningen in haar categorie. Naast haar Hanneloor van der Weijden, van de Diemer IJclub, die eerste werd. **Bikkels!**

De zaterdaggroep van Hille op de laatste training

Van wielercafé

Na ruim 25 jaar actief lid geweest te zijn van Hogerop verruilden Elske en Jan-Luc Coenen Nederland voor Frankrijk. Tijdens hun rondreis door Europa werden ze verliefd op een camping. Ze kochten het, gingen aan de slag, en creëerden een charmante plek van waaruit wij dit Franse (fiets-)paradijs kunnen ontdekken.

Ontwenningsverschijnselen

‘Toen in maart 2024 stadscamping Schoonhoven was verkocht, wilden we aanvankelijk een tijd door Europa trekken met onze camper,’ vertelt Elske. ‘We begonnen in Frankrijk. Omdat we het niet laten konden, bezochten we een aantal campings om ideeën op te doen voor onze toekomst. Toevallig wees iemand ons op deze camping net buiten het dorp Crozon-sûr-Vauvre die al een tijd te koop stond. Toen we hier het terrein opliepen, waren we verkocht. We hebben dezelfde dag een bod uitgebracht.’

gaat het enorm kriebelen. Wie weet staan we eind 2025 wel weer ergens op het ijs.’

Kleinschalige charme

De rust in de relatief onbekende streek maakte iets los in het tweetal. ‘Met de stadscamping, Fausto en de haven in Schoonhoven waren we 24/7 druk’, legt Jan-Luc uit. ‘Dat wilden we niet nog een keer. Hier doen we het anders: een kleine camping voor rustzoekers en fietsers. Geen horeca, maar samenwerking met lokale ondernemers en het dorps huis. En vooral: oneindige mogelijkheden voor gasten om per fiets of wandelend de omgeving te verkennen. Hier vind je nog echt de kleinschalige charme van het Franse platteland.’

Metamorfose

Na de spontane aankoop van de camping begon het grote verbouwen. Zowel het terrein als het woonhuis waren verwaarloosd. Gelukkig had het stel vaker met dit bijltje gehakt. Tot verbazing van de Franse dorpsgenoten sloegen Elske en Jan-

Luc in hoog tempo aan het klussen en gaven ze eerst de woning een complete metamorfose. De grootste uitdaging was niet de verbouwing zelf, maar het opruimen van de complete camping-inboedel die bij de koop in zat. ‘Alle schuren en het huis stonden tot de nok vol met bedden, slaapzakken, koelboxen en ander oud meubilair’, vertelt Elske. ‘De mevrouw van de plaatselijke kringloop sloeg er steil van achterover toen ik met het busje voorreed.’

Jongensdroom

Het charmante woonhuis is inmiddels omgetoverd tot een knus paleis met houtkachel. Maar ook het terrein is klaar voor het eerste seizoen kampeerders. ‘We hebben alles opgeknapt: het sanitair, de paden, de elektriciteit, het groen, de speelweide...’ Jan-Luc schafte er een tractor én een zitmaaier voor aan. ‘Een jongensdroom die uitkwam’, grapt Elske.

Pareltjes

‘Met Fausto-sûr-Vauvre mikken we op dezelfde gasten die stadscamping Schoonhoven wisten te vinden: rustzoekers, fietsers en gezinnen met kleine kinderen,’ zegt Jan-Luc. ‘Het uitzicht op de Lek is ingeruild voor glooiende heuvels met koeien die pootjebaden in de kabbelende Vauvre. Een wielercafé hebben we nog niet, maar de streek in midden-Frankrijk is dan ook een nog onontdekt fietsparadijs. Dat duurt vast niet lang meer...’

naar Franse camping

De camping heeft 25 plaatsen, twee chalets, vier ingerichte safaritenten en twee trekkerstenten. Ook de dorpsgenoten in Crozon-sûr-Vauvre kijken uit naar de start van het seizoen en de nieuwe gasten van Fausto. ‘De lokale ondernemers staan klaar om onze gasten welkom te heten,’ zegt Elske enthousiast. ‘In de omgeving wemelt het van verborgen toeristische pareltjes, zoals het indrukwekkende huis van de beroemde schrijfster George Sand. Om van de leuke restaurantjes en brocanten nog maar te zwijgen.’

Nog geen koffie

Fausto begint dus aan een nieuw avontuur – alleen vooralsnog zonder de in Schoonhoven zo gewaardeerde koffie. Hoe moet dat nu met de wielrenners die neerstrijken op de camping? ‘Natuurlijk gaan we wel iets organiseren voor onze gasten’, zegt Jan-Luc. ‘Pizza-avonden, broodjesservice, dat soort zaken.’ Voor de koffie wijst hij naar het zonnige terras van het dorps huis even verderop. ‘Ik moet ze daar misschien wel nog even een koffiecursus geven.’

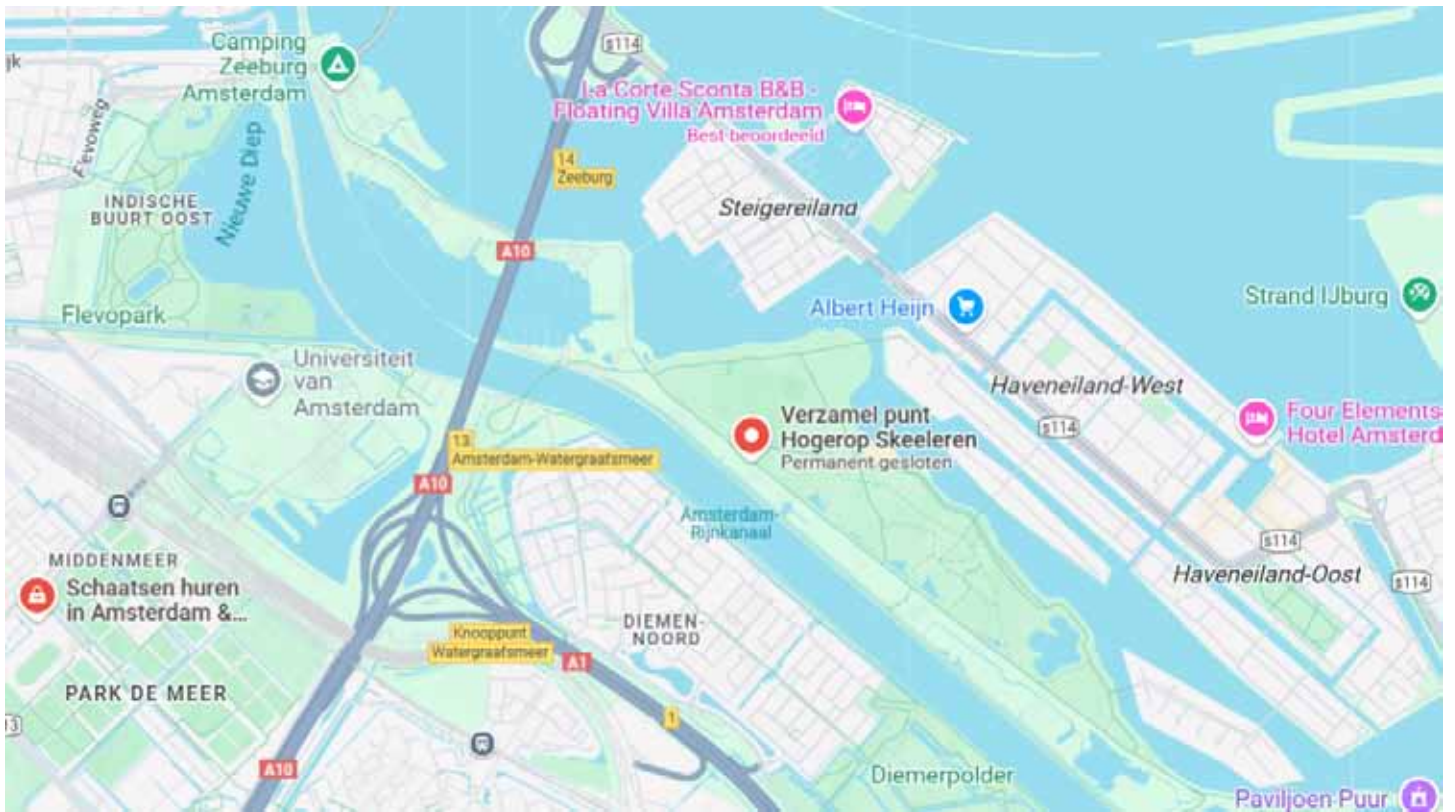
Wil je de prachtige regio, slecht 8 uur verwijderd van Utrecht, te voet of fietsend ontdekken? Ga bij Elske en Jan-Luc langs. Voor meer informatie kijk op www.campingfausto.com

‘Het was wennen om na ruim 25 jaar schaatsen, skeelers en fietsen het deze winter zonder jullie te doen,’ gaat Elske verder. ‘Voor ons was schaatsen meer dan alleen rondjes rijden. Het was het contact met de andere Hogerop'ers wat het zo leuk maakte!’

‘Sinds vorig jaar mei wonen we hier,’ vult Jan-Luc aan. ‘We voelen ons thuis in het dorp, maar zodra het kouder wordt krijgen we ontwenningsverschijnselen. Dan

Ijsbaan dicht, wij gaan door

Nu we allemaal weer van het voorjaar hebben geproefd, lijkt de zomer niet ver weg. Tijd dus voor informatie over de zomertrainingen van Hogerop. Inschrijving verloopt via All United.

Skeelertraining

Wanneer Donderdagavond 19:30 – 21:00, start 24 april

Waar Diemerpark, check Google maps voor exacte locatie

Wat Onder leiding van trainer Jurian Koolhaas leer je de fijne kneepjes van het skeeleren zoals balans, plaatsing en houding. Omdat de weg meer weerstand biedt dan de ijsbaan, oefen je met hoog beentempo te rijden. Bij regen of natwegdek vervalt de training. Schrijf je in en stap in de skeeler appgroep

Kosten € 65,- per persoon

Bostraining

Wanneer Maandagavond 19:30 – 21:00, start 28 april

Waar Amsterdamse bos, verzamelpunt kluisjes naast restaurant Bosbaan

Wat Onder leiding van Peter van der Rol-Brouwer vertraag je in het bos de schaatsbeweging, om in slow motion te oefenen met druk opbouwen en daarna af zetten. Trek je loopschoenen aan en doe mee.

Kosten € 65,- per persoon

Fietstraining, social ride

Wanneer Zaterdagochtend 09:00 social ride, start 4 april

Waar Café Polder, Science Park 201 Amsterdam

Wat De social ride is een eigen initiatief van onze fietsende leden. Want samen is vaak veel gezelliger en een goede stok achter de deur. Inschrijving niet nodig, deelname aan de Whatsapp fietsgroep wel. Het bestuur onderzoekt de mogelijkheid om 1x per maand een clinic te geven, hierover meer via de Whatsapp.

Kosten Gratis

Krachtig 80

Wij onderzoeken nog of we ook dit jaar de “Get Ready For” krachttraining in het kader van Krachtig 80 kunnen aanbieden. Heb jij interesse? Maak dit z.s.m. kenbaar bij Frank via Signal/Whatsapp of mail (technischecommissie. hogerop@gmail.com).

